

НЕОФІЦІЙНО Городець вважається ворітьми району: розміщене на межі із Сарненським районом, майже на самій автотрасі Київ—Ковель, село першим приймає будь-яких гостей, отже — й створює в приїжджих перше враження про район.

Проведена тут днями визна колегія райради і райдержадміністрації дала змогу наочно ознайомитися із станом справ на селі, оглянути об'єкти соціально-культурного призначення, побувати в тутешньому дослідному господарстві "Городецьке".

Слід відзначити, що цей населений пункт сьогодні можна вважати одним із кращих у плані соціально-культурного побуту. А це вже свідчить, що місцева влада тримає ці питання в полі зору, маючи надійну підтримку з боку господарства.

Можна було б скористатися для цього звіту офіційними даними, солідним цифровим матеріалом, але спробую переповісти побачене з позиції сторонньої людини.

Городець — одне з найбільших сіл району. Якщо ж зважити, що територія сільради охоплює три села, то добрячий шмат роботи доводиться виконувати і сільській владі, і керівництву ДГ "Городецьке". Судячи з побаченого, з цим тут справляються.

Сільський голова Лідія Кузьмич разом з директором господарства Василем Василюком провели з членами колегії екскурсію селом, ознайомили їх із основними аспектами його життя. Звичайно, проблем тут, як і в кожному селі, не бракує, однак раду знайти керівники можуть. Показовим у цьому плані може бути приклад місцевої школи, де завдяки клопотанню сільської "мерії", зусиллями ледколективу і батьків, уже майже на 70 відсотків виконано ремонтні роботи. А господарство повністю взяло на себе організацію дитячого харчування у всіх трьох школах, що діють на території сільради. Більше того, сільгоспвиробники опікуються й поставкою продовольства для Антонівської

Де згода Життя наше в сімействі

дільничної лікарні.

Хороше враження на відвідувачів справили підсобні переробні промисли, організовані в дослідному господарстві, адже тут мають власну хлібопекарню (до речі — дуже смачні вироби з борошна власного врожаю), міні-молокозавод, лінію по виробництву макаронних виробів. Ця продукція йде на погашення боргів по заробітній платі, на харчування школярів і робітників господарства (обід у місцевій їдальні коштує всього 30 копійок, а донедавна був безкоштовним).

Вникнувши в стан справ на селі, мимоволі приходим до висновку, що там, де в одній упряжці і сільська влада, і місцеві виробничники, завжди можна знайти компроміс у вирішенні найболючіших питань.

Це можна сказати й про Антонівку, яка була оглянута спочатку. Огляд розпочався з місцевого лісопункту, а гідом був директор Володимирецького держлісгоспу Василь Сөнюта. Що й казати, росте-розростається підприємство. Замінюється застаріле обладнання, створюються умови для кращої організації праці людей і їх відпочинку. Тут також мають власну їдальню (з 50-відсотковою оплатою обіду), магазин для отоварювання працюючих у рахунок зарплати, міні-пекарню. Фактично, основна маса продуктів харчування тут — власного виробництва.

Думаю, місцеві магазини, котрі у віданні Антонівського споживчого товариства, можуть служити для керівників торговельної служби взірцем того, як потрібно працювати. Похвально й те, що не тільки

про прибутки дбають кооператори, а й про дозвілля молоді (голова СТ Катерина Гальцова виношує задум відкрити в селі молодіжний диско-клуб). Цю затію підтримує й сільвиконком.

Певні проблеми має колектив місцевої дільничної лікарні, тож її головний лікар Микола Серватинський і не крився з ними. У ході його розмови з керівниками району погоджено окремі моменти спорудження харчоблоку, енергопостачання лікарні та її медикаментозного забезпечення.

Завершувалася екскурсія Антонівкою на території льонозаводу. Не найкраще враження справляли порожні й мовчазні цехи. Лише там, де господарювали працівники фірми "Прес", створеної підприємливими людьми, вирвало життя. Тут, в орендованих цехах, активно ведеться реконструкція, налагоджуються і вже працюють деревообробні механізми. На черзі — запуск сушильних установок і лінії по виробництву будівельних матеріалів (від фундаментних бло-

ків до піщано-цементної черепиці). Загалом "фірмачі" мають намір повністю орендувати колишній завод, щоб виготовляти потрібну сьогодні продукцію. Це означає, що з часом будуть створені й нові робочі місця.

Ще одна пекуча проблема Антонівки — постійне підтоплення житлового сектора. Навіть центральна вулиця села після дощів стає непрохідною, так що потреба меліоративного втручання є нагальною.

У цілому, як наголошувалося на підсумковій нараді, Городець і Антонівка, зокрема, й голови обох сільвиконкомів, заслужили схвальної оцінки. Хотілося б, аби й інші населені пункти, де згодом будуть проводитися виїзні колегії, мали якщо не кращий, то хоча б такий вигляд. Зрозуміло, для цього багатьом потрібно докласти чимало зусиль.

На закінчення додам: і "ворота" району (Городець), і його "вітальня" (Антонівка) певною мірою виправдовують такі неофіційні назви.

Анатолій ХУТКИЙ.